Thrymsqviden,

Ballet i 4 Akter

af

Aug. Bournonville.

Med et Forspil:

Nornerne

af

H. P. Holst.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Thrymsqviden,

Ballet i 4 Akter og et Slutningstableau

af

Aug. Bournonville.

Med et Forspil:

Nornerne

af

H. P. Holst.

Musiken af J. P. E. Hartmann.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Græbes Bogtrykkeri.

Opført første Gang paa det kongelige Theater i Februar 1868.

J. P. E. Hartmanns

Forord.

Den Rigdom af Allegorier og moralske Hentydninger, som den oldnordiske Gudelære frembyder, tilhører væsentlig Tænkningens og Granskningens Omraade, men dens phantasirige Billeder overlade Kunsten en vid, tildeels endnu uopdyrket Mark.

Den første Tanke, der paatvinger sig endog de varmeste Venner af den sceniske Kunst, er: Hvorledes tør Digteren vove sig ud paa en saa speilglat Isflade som Eddaen, og ville dens storslaaede Figurer lade sig indfatte i en saa snever Ramme som en Ballet?

Hertil vil jeg svare: at naar et Emne ikke vil lade os i Ro, hverken ved Nat eller Dag, ender det sædvanlig med at antage den Form, der er Kunstnerens Natur eiendommelig; saaledes fremstod Oehlenschlägers store Epos Nordens Guder og derefter

Freunds Ragnaroksfrise. Allerede fra Digtet til Basrelieffet lempedes Forholdene i den Grad, at det Groteske, der er saa forstyrrende for Beskuelsen, næsten aldeles forsvandt. Det menneskelige Begreb kan endnu mindre end Øiets Sands omfatte de uhyre Dimensioner, hvori Jetteskikkelserne, ja ofte Guderne selv fremtræde, og den dristigste Phantasi krymper sig ved at antage Muligheden af en Forening mellem Freir af Vanaslægten og Jettepigen Gerda, eller et Ægteskabstilbud fra Thrym til den yndige Freia! Men betragte vi Asernes Kamp mod Jetter og Trolde enten historisk som Culturfolkets mod de raae Barbarer eller mythologisk som Aandens Magt mod Naturkræfterne, saa fremstaae Proportioner, der lade sig forene med vort naturlige Skjønheds- og Storhedsbegreb, og Billedet former sig af sig selv.

Dog, Eet er at afspeile Poesiens Billeder i Farvernes og Meislens Kunst, et Andet at bringe dem levende paa Scenen, og det vil synes Mange formasteligt, at der, hvor de lyriske og dramatiske Midler hidtil have været utilstrækkelige, vil Balletten tiltroe sig Evne og Kraft; men næstefter den uvurdeerlige Bistand, som Mimiken og den charakteristiske Dands laane af Instrumentalmusiken, hvorved de med større Lethed end baade Sangen og Recitationen

føre os over i Stemningens Rige, maa det bemærkes, at Nordens Guder med samt deres gigantiske Modstandere, saaledes som Eddaen har overleveret os dem, ere Handlings-Væsner, der overhovedet ikke give sig af med Declamation, og hvis Ursprog — naar de stundom tale indbyrdes — er af en Rod, der er høist forskjellig fra det Tungemaal, hvormed vi paa Scenen stræbe at gjøre os forstaaelige.

Hovedopgaven ved dette, vistnok dristige, men ikke vovelige Foretagende er altsaa, ikke blot at blive anskuelig og tydelig, men tillige at bringe et dramatisk Sammenhæng i disse Fragmenter af et storartet episk Digt.

Med Hensyn til det første Punkt har jeg, i Lighed med den classiske Oldtids Pantomimer, kaldet Ordet tilhjælp, idet jeg har formaaet min høitærede Ven, Digteren H. P. Holst, til ved et orienterende Forspil at tjene Baletten til Prologus. Hvad den anden ikke mindre vigtige Fordring angaaer, har jeg længe vaklet imellem de forskjellige Titler, som kunde betegne Handling og Tendents. Ægirs Gilde, Thors Hammer, Loke og Sigyn have vexelviis foresvævet mig, men da jeg endelig fandt, at de væsentligste Forviklinger fremstode ved Jetten Thryms mislykkede Frieri, der gjennem Lokes Argelist fører til Volas Forudsigelser om Gudernes Undergang og

deres Forherligelse i en ny og bedre Verden, bestemte jeg mig for det Navn, der allerede er hjemlet i den islandske Oldliteratur, nemlig.

Thrymsqviden (Qvadet om Jetten Thrym).

Jeg haaber, at det ærede Publicum vil finde, at Sujettets Alvor ikke har forhindret mig i Anvendelsen af al den sceniske Virkning, som vort Theaters Kræfter kan raade over. Hvorvidt de strenge Oldgrandskere ville see deres Forventninger skuffede eller overtrufne, tør jeg ikke endnu have nogen Mening om; de ville ialfald kunne mærke, at Eddaen ikke er en død Skat for Phantasien og Kunsten, og skulde der tilfældigviis ligge en eller anden dybere Betydning i den Række af Billeder, som jeg har søgt at fremstille — da overlader jeg til mine ærede og velvillige Tilskueres Skarpsindighed selv at udfinde den.

August Bournonville.

Nornerne,

Forspil til A. Bournonvilles Ballet: Thrymsqviden.

Af

H. P. Holst.

Personerne.

Eigil, en ung Søkonge	. . . .	Hr. V. Wiehe.
Ausa, hans Hustru	. . . .	Frk. Lange.
Urda	Norner	— Bournonville.
Varanda		— Nielsen.
Skuld		Fru Jacobson.

Bjergegn ved Silavaag. Solnedgang.

Eigil

(idet han og Ausa træde ind).

Hvi tier Du?
Du gaaer saa mørk og taus, som hvilte der
En Klippe paa dit Bryst.

Ausa.

Det gjør der og.

Eigil (smilende).

Og kan jeg ikke vælte Klippen bort?

Ausa.

Det kan Du ei; det vil Du ikke heller.

Eigil.

Som Gestur Blinde taler Du i Gaader.

Ausa.

Men Du kan raade Gaader, har Du sagt;
Din Moder, Gudrun paa Halogaland,
Var jo en Vølve, vidt og bredt bekjendt.
Af hende har Du Skjaldskab lært og Galder.

Eigil.

Hvad mig min Moder lærte, har jeg glemt.

Ausa (bitter).

Jeg frygter for, Du glemte meer end det.

Eigil.

Tal ikke saa! Du gjør mig sært bedrøvet.
See hist, min Ausa, bag den høie Brink
Der vugger sig mit Langskib let paa Bølgen,
Og Aftensolen kysser til Farvel
De blanke Skjolde langs med Skibets Bord.
Det venter mig. Hvi vil Du da, min Hustru,
Mig gjøre Afskedstimen dobbelt tung?
Da sidst jeg drog paa Vikingstog mod Syd,
Da fulgte Du mig just til dette Sted;
Men dengang var Du kjæk og glad — nu røver
Du mig mit Mod.

Ausa.

Der feiler Du, min Husbond, thi det var
En anden Eigil, som jeg dengang fulgte.

Eigil.

En anden Eigil?

Ausa.

Ja, den Ungersvend,
Der knælte ned med mig for Freias Billed
I Gudehuset

Og tændte Faklen med mig ved Gudindens,
Var ingen sygelig, tungsindig Drømmer.

Eigil.

Du dømmer haardt.

Ausa.

Men ei for haardt tilvisse!
Det er ei mig, der dræber nu dit Mod —
Nei, det var dræbt, før Du kom her tilbage.
Dog ei jeg veed, om det er Sydens Skjønhed,
Dets Luft og Toner, dets violblaae Bjerge,
Der nu har gjort Dig modløs og blødagtig,
Hvad eller.....

Eigil.

Nu saa tal dog ud!

Ausa.

Hvad eller
Det er en Qvinde, der har Dig bedaaret
Og bragt Dig til at glemme dine Eder —
Men Lofn har hørt dem, og hun straffer Meened.

Eigil.

Du veed ei, hvad Du taler.

Ausa.

Eet jeg veed,
At Du er falsk, forræderisk som Faa.
Hvis er det Billed, som Du stirrer paa,
Naar Ingen seer det? Hvem er det, Du sender,

Meensvorne! dine Suk og dine Tanker?
Hvem er den unge Moder med sit Barn?
Giv mig det flux! Jeg træder det i Støvet
Med hver en Tanke, jeg har spildt paa Dig!

Eigil.

Forsynd Dig ei!

Ausa.

Mod hvem? mod hende, som
Ved Helvedkunster stjal din Kjærlighed?

Eigil.

Hun lærte mig, hvad Kjærligheden er.

Ausa.

Forvorpne, ti! Du dynger Synd paa Synd!
Hun lærte Dig det? hun?.... Nei skjælv for Freia!
Hun vil Dig straffe for din Troløshed,
Og jeg....

(hun skjuler sit Ansigt)

ja jeg vil sørge mig tildøde!

Eigil

(tager hendes Hænder mellem sine).

Det vil Du ei, hvis Du med Ro vil høre,
Hvad der mig hændte paa mit sidste Tog,
Og hvad af Ømhed hidtil jeg fortaug.
Mit Skib var landet fjernt ved Sikilei,
Ved Foden af det kæmpehøie Bjerg,
Der som et Sølvskjold kaster Solens Glands

Tilbage fra de sneebedækte Tinder.
Mens Skibet laa og ventede paa Medbør,
Gik jeg en Dag alene opad Bjerget
Hen til en prægtig Stad,
Hvis hvide Marmortempler skinned smukt
I Middagssolen langs ad Fjeldets Side.
Jeg vaded gjennem Myrther; rundt omkring
Hang gyldne Frugter, som ei kjendes her,
Og vendte jeg mig om og saae tilbage,
Laa Havet kornblomstfarvet for mit Blik
Og førte Tanken til mit Hjem og Dig.

Ausa.

Til hende, mener Du.

Eigil.

Til Dig, min Ausa!
En frisk Kastanieskov mig loved Skygge;
Men neppe havde Foden den betraadt,
Før lumpne Stimænd — vel en Snes i Tallet —
Sig styrted ind paa mig med vilde Skrig.
Let væbnet med en Daggert og en Biil
Jeg søgte hen med Ryggen mod et Træ
At sælge dem mit Liv saa dyrt som muligt.
Jeg stak med Daggerten, jeg hug med Bilen
Og meied ned for Fode hvad sig nærmed.
Det gik en Stund! — det var en lystig Leg,
Dog saae jeg godt, den vilde ende daarligt,

Thi Blodet strømmed ud af mine Saar,
Og Kræfterne begyndte alt at svigte.
Da greb om Bilen jeg med baade Hænder,
Istemte Bjarkemaalet for at døe
Med Sang paa Læben, som en Helt det sømmer,
Og hugged løs igjen ..... men i det samme
Var Hjælpen der!

Ausa.

Hun frelste Dig!

Eigil.

Du feiler.
Nei, det var en af Romerkirkens Fyrster,
En gammel Mand med snehvidt Haar og Skjæg,
Der red igjennem Skoven med sit Følge.
Med vrede Blik han stilled sig foran mig
Og strakte truende det gyldne Kors,
Der hang omkring hans Hals, imod de Frække,
Idet han raabte høit:
„I feige Mordere! paa Knæ for Korset!
Paa Knæ for Eders Frelser og Forsoner!
Paa Knæ og tigger om Barmhjertighed,
Før Naadens Dør sig lukker for bestandigt."
Og see! de lystred ham; de græd og bad
Og kasted sig i Støvet for den Gamle.
Hvad meer der fulgte, veed jeg ei. En Sky
Sig lagde for mit Øie; da jeg vaagned,

Var mine Saar forbundne; ved mit Leie
Sad end den gamle Mand og saae paa mig,
Men denne Gang hans Blik var mildt og kjærligt,
Og mildt og fromt flød Talen fra hans Mund.
Han talte til mig om det store Under,
Der nys var skeet med mig, og bad til Gud,
Sin Gud, at virke eet endnu, et større!
Med Skræk og Afsky vendte jeg mig bort,
Men han blev ved — jeg maatte høre paa ham —
Og snart . . . . .

Ausa.

Jeg skjælver. Snart? hvi tier Du?

Eigil.

Snart var det mig, der bad ham om at tale.
Som Bien suger Blomsterstøv af Planten,
Begjerlig drak mit Øre al den Sødme,
Der gjemtes i hans Ord, og da jeg reiste
Mig karsk fra Leiet, var og Sjælen karsk.
Den milde Lære smeltede mit Sind,
Min Tro slog Rødder, og min Sjæl fik Vinger,
Og da omsider gjenfødt jeg drog bort,
Da kyssed han med Graad mig til Farvel
Og gav mig dette Billed, som Du nævnte,
Guds Moders Billed, der os minder om,
At kun hvor der er Tro, er Liv og Frelse.

Ausa (forfærdet).

Ugudelige! frygter Du ei for,
At Luften, som Du aander, bli'er til Gift,
At Thor fra Skyen sender Dig sit Lyn,
At Jorden aabner sig, og Nastrond sluger
Den, som foragter sine Fædres Guder?

Eigil.

Jeg frygter ei. Min Skjæbne har jeg lagt
I Haanden paa en anden, større Magt.

Ausa.

Du Gudsbespotter, har Du da forglemt,
At dette Sted er helligt,
At denne Lund er viet vrede Norner?
I Fjeldet her — det veed Du jo fra Barn —
De spænde deres Væv fra Øst til Vest,
Fra Livets Morgen- til dets Aftenrøde,
Den store Væv, der gjemmer vore Skjæbner —
Frygt deres Dom, Du, som for Intet frygter!

Eigil.

Den kan ei fælde mig. (Han lytter.)
Ha, hvad er det?

Usynligt Chor.

Vee! vi maa vige —
Valhal, det lyse,
Gudernes Glæde,
Synker i Gruus!

Ausa
(der har lyttet med Rædsel).

Forfærdelige Budskab! hvorfra kom
De Toner, der tør varsle Valhals Død?
Det synke skal i Gruus, og som en Stjerne
Det slukkes skal!... Nei, Paafund er det Hele!
(Hun vender sig fortvivlet om til Bjerget).
I Mægtige, der boe paa dette Sted,
I, som kan tyde Fremtids dunkle Runer,
Hvis I kan høre mig, o svar mig da:
Skal Loke seire nu? Kan Thor ei længer
Forsvare Gudheim med sin tunge Hammer?
Og er Alfadurs Herskertid forbi?

Usynligt Chor.
Forbi! forbi!

Ausa.
Forhadte Gjenlyd af min egen Frygt,
Jeg troer Dig ei, thi hvis Du varsled sandt,
Var Livet mig en Qval fra denne Stund!

Eigil.
Nei, saa begyndte Du at leve først.
Men stille! tys!
(Under de sidste Repliker er det blevet mørkt. Man hører nogle Akkorder, der bestandig blive stærkere. Fjeldet aabner sig, og man seer i en Klippehal Nornerne ved deres Væv i en magisk Belysning.)

Urda.

Aser og Jætter
Kæmpe om Magten,
Striden, den sidste,
Synger jeg her.
Thor har paa Havet
Mistet sin Hammer,
Aserne føle,
Faren er nær.
Skirnir den snare
Efter den sendes,
Iilsomt han røgter
Asernes Bud;
Thrymur dem trodser,
Lover dem Hamren,
Naar man ham giver
Freia til Brud.

Usynligt Chor.

Thrymur dem trodser,
Lover dem Hamren,
Naar man ham giver
Freia til Brud.

Varand.

Loke til Falskhed
Aserne lokker,

Sletheden seirer,
Ærlighed døer.
Klædt som skjøn Freia
Ager til Thrymheim
Thor nu i Brudens
Flagrende Slør.
Jetten forelsket
Hilser paa Bruden;
Hammeren giver
Glad han igjen.
Thor om den griber,
Jetterne skjælve:
Ynkeligt dræbte
Synke de hen!

Usynligt Chor.

Thor om den griber,
Jetterne skjælve:
Ynkeligt dræbte
Synke de hen!

Skulda.

Heimdal i Hornet
Støder fortvivlet;
Aserne flokkes
Trindtom til Strid.
Først fældes Odin,
Aukthor ham følger;

Geirsodden riste
Sværdenes Bid.
Saa bli'er der stille,
Ygdrasil brænder,
Stjernerne slukkes,
Disarne døe.
Snart dog et kjærligt,
Fadermildt Øie
Atter bestraaler
Slette og Sø.

Usynligt Chor.

Snart dog et kjærligt,
Fadermildt Øie
Atter bestraaler
Slette og Sø.

(Musik. Fjeldet lukkes. Maanen kommer frem.)

Ausa.

Forfærdeligt! Og det er ingen Drøm!
Jeg seer dem end, de skrækkelige Tre,
Og deres Stemmer gjør mit Blod til Iis.
Nei, der er ingen Frelse!

Eigil.

Jo, min Ausa,
Ved Fødderne af ham, der har os lært,
At Gud er Kjærlighed,

Og Kjærlighed, det eneste Fornødne.
See, Skibet vinker os paa Havet ud,
Og Vinden vifter let i dine Lokker!
Kom, følg med mig! hen til det fjerne Land,
Hvor Frelseren har levet, lært og lidt!
Der skal din Sjæl, som nu er syg og mat,
Forfriskes i hans Læres stærke Bad,
Og for dit Blik skal blive lyst og klart
Alt, hvad der nu i Nat og Mulm sig dølger!

Ausa.

Jeg følger Dig, min Husbond! Kom, jeg følger!

Thrymsqviden,

Ballet i 4 Akter med et Slutningstableau.

Af

August Bournonville.

Decorationerne malede af Dhrr. **Christensen** og **Ahlgrenson.**

Costumerne tegnede af Hr. **Edv. Lehmann.**

Maskineriet af Dhrr. **Weden** og **Lindstrøm.**

Første Akt.

En Hule i Bjergets Indre. Tusmørket hersker og afbrydes af Flammehvirvler, der opstige af Jorden.

1ste Scene.

Ildaanderne svinge sig i Dands omkring Spaaqvinden Vola; de modtage hendes Befalinger, tænde Baal og staae hende bi med at tillave en Trylledrik.

2den Scene.

Asa-Loke fremtræder. Alle bøie sig for hans Magt, og paa et Vink af ham tvinges Vola til at hidkalde sine fem unge Fosterdøttre.

Til den Første giver Loke et Speil,
til den Anden en Piil,
til den Tredie et fyldt Bæger,
til den Fjerde duftende Blomster og endelig
til den Femte et Klokkespil.

(Denne Sandsernes Prøve giver Anledning til en Dands, hvori Loke deeltager, og hvortil Vola og Ildaanderne danne den mimiske Omgivelse.)

Blomsterne kastes i Volas Seidkjedel, og Søstrene drage paa Lokes Bud til Asernes Gjæstebud, hvor han agter at fremstille dem for Odin og Freia.

3die Scene.

Vola har endnu en sjette Fosterdatter, den livsglade Sigyn, hvem hun har søgt at unddrage Lokes Opmærksomhed; men han forlanger at see hende, og da Vola med Mistro og Ængstlighed peger paa den Drik, som allerede er fyldt i gyldne Skaale, forsikkrer han, at Sigyn skal være ham hellig som Den, han vil kaare til sin Viv. Vola tøver med at opfylde hans Ønske, men Ildens Behersker har med et eneste Vink fremkaldt en usædvanlig Klarhed, der opfylder Hulens Hvælvinger med Dagens blændende Lys.

4de Scene.

Sigyn kommer dandsende og spørger sin Fostermoder om Aarsagen til denne Straaleglands; Vola søger forgjæves at advare hende og standse hendes Munterhed, men Loke træder frem, beroliger den forbausede Ungmø og søger ved fromme Miner og ømme Udtryk at vinde hendes Hjerte. Sigyn bedaares let af den Listiges Bønner og Forsikkringer; han fæster hende med en Kjæde af Guld, og uden at

ændse Volas bange Anelser lægger hun tillidsfuld sin Haand i Lokes.

5te Scene.

Et vældigt Tordenbrag høres. Det bliver mørkt, Hulens Baggrund aabner sig, og man seer det fraadende Hav, oplyst af tætte Lynglimt: Sigyn søger Ly i sin Fostermoders Favn, medens Loke skjuler sig.

En Baad gynger frem paa de oprørte Bølger, Vidar sidder ved Roret, Thor staaer høit i Stævnen og drager med sin hele Kraft Midgardsormen op af Dybet; allerede hæver sig Uhyrets Hoved op over Vandfladen, men Loke, der uformærket har sneget sig til Strandbredden, sender en Piil fra sin Bue og afskærer Touget i Thors Hænder; Ormen synker tilbage i Afgrunden, og ude af sig selv af Harme kaster Thor sin Hammer efter det undslupne Bytte. Uveiret tiltager, og Hulen lukker sig under stærkere Tordenskrald. —

Ildaanderne stige op med Mjølneren liggende paa en Steen imellem sig. Loke deler deres vilde og jublende Glæde. Et rødligt Skjær oplyser Hulen, og Sigyn tyer til sin Brudgom, der, atter mild og venlig, trøster og kjærtegner hende.

6te Scene.

Tunge Fodtrin bebude Thursernes Nærmelse: De komme, anførte af deres Drot, den rige og mægtige Thrym. Finn og Tjasse vise ham den vigtige Fangst; henrykt over at see Mjølneren i sin Vold vil han strax bemægtige sig den, men kastes gjentagne Gange tilbage ved electriske Stød; rasende over denne Skuffelse mishandler han sine Trælle og støder alle dem fra sig, der vilde stille ham tilfreds. Loke forestiller ham sin unge Brud; Thrym betragter hende med stolt Ligegyldighed og befaler sine Omgivelser at lade ham være alene med Loke.

7de Scene.

Thrym yttrer sit Mismod over at befinde sig ene, uden Viv! uden Kjærlighed! Loke lover at vise ham Qvindens Ideal, og idet han berører Jettens Øienlaage, dysser han ham i en dyb Dvale.

Et prægtigt Syn aabenbarer sig for Thryms indre Blik: Det er Freias Hal, hvor Gudinden, omgiven af Diser og Lysalfer, modtager sin Broder, der bringer en Brud fra Jetternes Rige til Vanernes Hjem. Den yndige Gerda knæler ned for Freia, der løfter hende op i sin Favn og skjænker baade hende og Freir sin Velsignelse. Diserne aftage Gerdas

underjordiske Hovedpynt og smykke hende med Brude-krandsen.

Skirner bebuder Thors Ankomst: Den stærke As er dybt nedbøiet over Tabet af sin vældige Hammer; ei engang Freias hulde Smiil kan skjænke ham Trøst, og han forsmaaer enhver Erstatning. Gerda finder paa Raad! Stolende paa sit Slægtskab med Jætterne, beder hun Skirner at bringe hendes gyldne Hovedring som Pant paa hans Sendelse til Jothunheim og i hendes Navn fordre Mjølneren tilbage. Alle bifalde dette Forslag, Skirner iler afsted paa den bevingede Sleipner, og Alfernes Dands bringer Glæde og Haab tilbage i det skjønne Folkvangur.

8de Scene.

Begeistret over hvad han har seet, drømt eller oplevet, vaagner Thrym op af sin magnetiske Søvn! Freias guddommelige Skjønhed har opflammet ham til den heftigste Lidenskab. Hun maa tilhøre ham, og idet han kalder sine Kæmper til Vaaben, bereder han sig til at røve hende bort med Magt. Vola søger forgjæves at afholde ham fra dette ubesindige Foretagende, men Loke betyder ham, at Thors Hammer er et vigtigt Pant, der kan indløses ved Freias Haand. Thrym gaaer med Glæde ind paa

denne Tanke, han beslutter formelig at frie til Gudinden, aftager sin store Armring og seer sig om efter et passende Sendebud.

9de Scene.

Der høres Hestetrav udenfor, og Ildaanderne forkynde Skirners Ankomst. Thrym lader reise et Høisæde, bag hvilket Loke stiller sig for skjult at understøtte Thursekongen med sine Raad.

Skirner træder ind, overleverer Gerdas Smykke og forlanger Hammeren tilbage. Thrym, der med opblæst Stolthed har modtaget Asernes Udsending, meddeler ham sit Vilkaar og rækker ham Armringen som Fæstensgave til Freia. Oprørt over dette Forslag, truer Skirner med Gudernes Hevn og vil med egen Haand gribe Hammeren, men paa et Vink af Thrym synker den i Jordens Skjød, og en høi Skoggerlatter bringer Hulens Vægge til at ryste.

Loke har imidlertid hidkaldt Signy og givet hende en gylden Kande, der indeholder den Drik, hvormed Freias Sind skal bøies til Fordeel for den plumpe Frier, og idet Vola holder Skirner tilbage, da denne i sin Vrede vil forlade Hulen, træder Signy frem og tilbyder sig at følge med ham til Asernes Fest. Skirner lader sig endelig bevæge

til at bringe det forhadte Budskab og haster afsted, ledsaget af Sigyn.

Thrym nyder allerede forud sin Triumph. Sleipners Hovslag høres paany og tabe sig i det Fjerne; snart er Frieriet forebragt, og Thurserne feire ved et lystigt Drikkegilde deres Konges forventede Jaord med den lyshaarede Freia.

Anden Akt.

Ægirs Borg paa Hlesey. Til Venstre en Søilerække, der bærer et Solseil. I Baggrunden det aabne Hav, der er begrændset ved en med Koraller og Havblomster prydet Dæmning. Middagsbelysning.

1ste Scene.

Ægirs Datter kalder Ternerne sammen og bebuder dem den forestaaende Fest. Alt er i Bevægelse til de høie Gjæsters Modtagelse.

De fem Jettesøstre melde sig for at deeltage i Freirs og Gerdas Bryllupshøitid, og Loke selv agter at indfinde sig ved Gildet.

2den Scene.

Skirner og hans unge Ledsagerinde fare over Baggrunden paa den lynsnare Ganger og stige af ved Borgen. Signn iler hen til Loke, der modtages temmelig koldt af Skirner, men som ikke lader sig afskrække; tvertimod raader han Gudernes og Thryms Sendebud til at opsætte sit ubehagelige Ærinde til en beleiligere Tid for ikke at forstyrre Festens Glæde.

3die Scene.

Ægir træder ud af sin Hal for at modtage Odin og hans Slægt, der i et prægtigt Skib nærme sig Strandbredden, hilsede af Havets Terner og Sønner. Ud stige Heimdal og Tyr, Freia med Brudeparret og et Følge af Diser, hvoriblandt Sigyn optages som Terne, Brage og Ydun, Odin og Frigga og tilsidst Thor og Vidar. Ægir byder dem Alle velkommen, og Guldhornene gaae omkring; men Stemningen formørkes, da Loke fripostig springer frem og vil gribe Velkomsthornet. Bittre Minder om hans Svig rinde Aserne ihu, og han mødes overalt af Blikke, der lyne af Vrede og Foragt; men han erindrer Odin om det Fostbroderskab, som de i tidligere Dage have tilsvoret hinanden, og skjøndt med Modvillie rækker Hærfader ham Haanden og byder ham at drikke. Alle bestige Borgen og tage Sæde i dens Søilegange, medens Loke, fnysende af Hevn, helder Guldhornets Indhold ud paa Sandet.

4de Scene.

Freia, Brage og Ydun føre Freir og Gerda til Brudedandsen, hvori ogsaa Sigyn og Ægirs Terner deeltage.

Efterat have ført Sigyn hen i Asernes Kreds,

kalder Loke de fem Søstre frem, indbyder dem til en Dands og iskjænker til hver et Bæger af den Drik, som Sigyn har medbragt fra Volas Hule; Ægirs Terner lokkes hen imellem dem, smage paa Drikken og dele deres stigende Berusning, som yttrer sig ved en Vildhed i Adfærd og Bevægelser, der tiltrækker sig Alles Opmærksomhed og vækker Forargelse hos Freia; hun byder Dandsen at ophøre og bebreider Loke hans ublu Spøg. Han lader sig imidlertid ikke forstyrre, opfordrer til Fortsættelse af Legen og byder selv Gudinden at smage den tryllende Drik. Hun kaster Bægeret for hans Fødder og skjuler sit Aasyn, men den Frække lister sig hen og afklipper en lang Lok af hendes blonde Haar. Almindeligt Udbrud af Forbittrelse og Afsky. Odin viser Loke bort fra Gudernes Samfund, men mødes kun af hans haanlige Smiil. Thor selv kan ikke undgaae hans bidende Spot, Vreden stiger til Raseri, og Loke er nærved at blive Offer for en retfærdig Hævn, da han tager sin Tilflugt til Galder, forvandler sig til en Slange og styrter sig i Havet.

Gruppe af Forfærdelse og Harme. De fem Søstre og Sigyn knæle bønlig for den opbragte Freia. Ægir truer straffende ad sine Døttre, og de høie Guder love ham Opreisning for den Forsmædelse, der har forstyrret hans Glædesfest.

Tredie Akt.

Freias hellige Lund; til Venstre hendes Alter, til Høire Blomsterbuske og Bede; i Baggrunden høine sig Skovbakker.

1ste Scene.

Sigyn, i Gudindens Tjeneste, vander hendes Blomster og hensynker i veemodige Tanker over Den, som hun trods alle hans Feil ikke kan udrive af sit Hjerte. Loke, der har været Vidne til hendes Klage, kommer pludselig frem og besvarer med Ømhed og tilsyneladende Anger de Bebreidelser, hun gjør ham for al den Forargelse, han har voldet; det lykkes ham snart at formilde hende, og hun lover at udvirke Tilgivelse for ham hos den fortørnede Freia.

Blide og bølgende Toner høres i Nærheden, og Sigyn søger et Skjul for sin Husbond.

2den Scene.

Alferne føre de Nygifte til Freias Lund. Præstinderne modtage det Offer, som Freir og Gerda nedlægge paa Gudindens Alter, og Freia selv kommer for at modtage deres Hylding. Sigyn benytter dette Øieblik til at kaste sig for sin Herskerindes

Fødder og vil just fremstamme sin Bøn om Tilgivelse, da Skirner træder frem, mørk og alvorlig.

3die Scene.

Alle spørge ham om Udfaldet af hans Sendelse. Efter nogen Tøven forebringer han Thryms Budskab og rækker Freia den gyldne Armring som Fæstensgave fra hendes Frier! Forbauselse og Harme! Freias Forbittrelse kjender ingen Grændser; hun udstøder de heftigste Bebreidelser mod Skirner, der har vovet at bringe hende sligt et Tilbud; hun sønderriver sit Stjerneslør, kaster sit kostbare Brystsmykke (det underfulde Brisingamen) for hans Fødder og segner fortvivlet og afmægtig ned paa Altertrinnet.

4de Scene.

Thor har grebet Loke og fører ham til Gudindens Alter, for der at lade ham udsone sin Brøde. Sigyn kaster sig imellem dem, og Freir viser ham sin arme Søster, medens Skirner melder ham Thryms haarde Vilkaar for Hammerens Tilbagegivelse.

Imidlertid har Loke ved Sigyns Hjælp tiltryglet sig Freias Tilgivelse. Han aftørrer sine falske Taarer, og for at vise sin Taknemlighed finder han paa en List, der skal blive baade Thor og

Freia, ja det hele Asgaard til Held og Fromme. Han opsamler Freias Smykker, hendes Slør og Thryms brede Armring og foreslaaer, at Thor, iført Gudindens Klædebon, skal fare til Jothunheim og selv indfrie det dyrebare Pant. Thor viser hans Forslag tilbage med Foragt, men Loke opgiver ikke sin Plan, og, idet han leende betragter den herskende Nedslagenhed, drager han med en hemmelighedsfuld Mine Sigyn med sig ind i Bøgelunden.

5te Scene.

Krigerske Toner nærme sig med stigende Kraft. Det er Heimdal, der blæser i sit Gjallarhorn, og Valkyrien Rota, der kalder Valhals Kæmper til Strid mod Surturs Magt.

Gerda skilles med Smerte fra sin elskede Freir, der overantvorder hende i sin Søsters Varetægt, men Thor, berøvet sin Mjølner, føler sig vaabenløs og afmægtig. Stridens Møer omsvæve ham, Skjoldenes Klang bedøver ham, hans Sandser forvirres, og Taarer briste frem af den Stærkes Øine! — Da svæve to qvindelige Væsner ind mellem de kamplystne Skarer; Sigyn gjenkjendes strax, men hvem er den Anden, høiere og stærkere af Bygning? — Det er Loke, forklædt som Terne! Hans Dands og skjelmske Lader bringe for et Øieblik det strenge Alvor til at vige;

Thor selv istemmer en Gudelatter og lader sig endelig bevæge til at følge Lokes snilde Raad. Gerda og Sigyn ile ud med dem, for at fuldende Omklædningen.

6te Scene.

Omgiven af sine Præstinder bestiger Freia Altret og nedkalder Held over Hærfaders hellige Skare. Freir, Skirner og Heimdal, i Forening med Valkyrier og Einherier, opføre en Vaabendands til Gudindens Ære. Snart meldes, at Forvandlingen er skeet, og, hilsede af Skjoldebrag og blinkende Sværd, kjøre Thor og Loke i Freias Karm afsted til Jothunheim.

Fjerde Akt.

Thryms underjordiske Kongehal, hvis Loft hviler paa Støtter af selsomt udhugne Klippeblokke. I Baggrunden en bred, hvælvet Port, der er lukket ved et Gitter, gjennem hvilket sees en dyb Bjergkløft med et Vandfald.

1ste Scene.

Finn og Thjasse anordne en Fest, og Ildaanderne have travlt med Bordets Opdækning. De to Første gjøre deres Bemærkninger over deres Herres latterlige Frieri.

Thrym kommer, sværmende for den Haarlok, Loke har sendt ham som Pant paa Gudindens Samtykke; han er tilfreds med Forberedelserne til Brudens Modtagelse, men utaalmodig over Volas idelige Advarsler. Hun seer i Aanden, at Thryms Lidenskab vil medføre store Ulykker, men Thursekongen er døv for alle Forestillinger og ender med at vise Spaaqvinden bort. — Hun gaaer forbittret og truende.

2den Scene.

Der blæses i Lurerne, og Brudens Nærmelse bebudes. Thrym gaaer den fagre Gjæst imøde.

Den høie Brud, ledsaget af sin Terne, triner majestætisk frem (kun hendes Øine ere utilslørede); hun modtages med skingrende Jubel, og Thrym bliver med Glæde sin Fæstensring vaer paa hendes Arm. Han kysser hendes Haand, men forbauses over dens Størrelse og Armens Muskelstyrke! Den vevre Terne priser Gudindens skjønne Ansigt, og optændt af Nysgjerrighed vil Thrym liste sig til at løfte Stjernesløret, men et lynende Øiekast skræmmer ham tilbage! Fortrydelig henvender han sig atter til Ternen, der minder ham om Velkomstbægeret og den tilbørlige Credents. Thrym lader bringe et stort Mjødhorn, fører det til sine Læber og rækker det til Bruden, men hvad ligner hans Forundring, da han faaer det tilbage tømt indtil Bunden! Han fører nu sin stolte Gjæst til Høibords og søger at trøste sig ved en glubende Appetit — men hvorfor spiser Bruden ikke? — Ternen svarer, at hun venter sin Fæstensgave. Thryms skynder sig at oprette sin Forsømmelse og byder en Blomsterkost af de kostbareste Ædelstene, men denne vises tilbage med Foragt, og Thryms Taalmodighed er snart tilende, da Ternen erindrer ham om det Pant, som skal indløses ved Freias egen Haand. Efter nogen Nølen giver Thrym Befaling, at Hammeren hentes, og snart bringe Ildaanderne den frem af Jordens Indre;

Ternen løfter den med Varsomhed og lægger den i Brudens Skjød...... Neppe er Mjølneren omfattet af den Haand, der er vant til at svinge den, førend Tordenbrag gjennembæve Fjeldets Kløfter. Brudens Klædebon forsvinder, og den vældige Asathor springer op paa Bordet, trodsig og udfordrende. Overraskelse og Skræk! Ildaanderne tye til deres sikkre Skjul, og Loke selv søger Ly under Tordengudens Fødder. Forfærdelsen gjør dog snart Plads for Hevnens Raseri, og medens Thursernes Køller svinges imod Thor, slæbes Loke frem at bøde for sin Svig; men Thrym er den Første, der segner for Hammerens Slag; de falde knusende til alle Sider; Gitteret sprænges, og Thor fører Loke ud i det Frie.

Hallens Piller vakle, den nedstyrtende Hvælving begraver i sit Fald den hele Thurseskare, og paa hin Side af de rygende Gruushobe sees i Maaneglandsen Thor og Loke paa Broen over den skummende Fos.

Græbes Bogtrykkeri.